

äro präglade af det för honom egendomliga i ton och uttryckssätt. Visserligen var han olärd i konstens formella mysterier: fel mot grammatika och meter förekomma stundom, men hans medfödda förmåga af versifikation och språkbehandling är icke dessmindre utomordentlig. Hans penna träffar osökt det betecknande ordet, det betecknande rimmet — man vet, hvilken makt just rimmet utöfvar, framför allt i komisk poesi, och Sehlstedt åstadkommer härigenom den lyckligaste effekt. Man måste gå tillbaka till Anna Maria Lenngren och Bellman för att i vår litteratur finna motstycken. Hans musikaliska öra gör tillika hans vers ytterst sångbar; dess lättflytande melodi ledsagar oafbrutet hans otvungna, naturligt lediga satsbyggnad.

En af Sehlstedts egenheter är vanan att i parodiskt syfte späcka sina dikter med citat ur andra författare, icke för att förlöjliga dessa, men för att åstadkomma en komisk verkan genom citatens användande i en annan mening än den ursprungliga. Nämda vana är stundom något tröttsam, ehuru icke kan nekas att dessa oförargliga parodier ofta nog äro i hög grad roliga.

Till sist några ord om de synpunkter, som blifvit följda vid urvalet af de i närvarande upplaga intagna sånger och visor.

Sehlstedt egde, såsom vi känna, icke många strängar att spela på, fastän han med aldrig utsinande friskhet förstod att uppfinna variationer på sina älsklingsämnena. Månget stycke bär sålunda dragen af den äkta Sehlstedt och kunde, taget ensamt för sig, vara ett godt prof på hans sång; — men de äro alltför talrika, dessa stycken af samma klass, och stå hvarandra

i ljust. Man ser slutligen icke skogen för bara träd. Jag har därför sökt att efter bästa förmåga utvälja de för hvarje ämne eller tonart mest betecknande.

Af de många årsrevyerna och tillfällighetsstyckena, hvilka naturligt nog förlorat sin bästa egenskap med aktualitetens intresse, hafva ej flera upptagits än som var erforderligt för att i detta afseende karaktärisera Sehlstedts manér.

Ett eller annat svagare stycke, företrädesvis inom den komiska genren — till och med underlägset flera bättre som uteslutits, — har likväl fått plats i samlingen, när detsamma, stundom blott till följe af någon särdeles väl funnen strof, råkat blifva en favorit hos allmänheten, och sålunda icke bort saknas här.

Äfven många af Sehlstedts aldra förträffligaste visor innehålla här och där små formela ojämnheter, som det varit en lätt sak att med ett penndrag afhjälpa. Jag har dock af princip uraktlåtit detta, ehuru det varit frestande. Hufvudsaken är ju dock att själfva poesien är äkta. Sehlstedt blir icke mindre därför att dessa små ojämnheter stå kvar, eller större genom att de tagas bort.

Och nu, gamle afhållne sångare Elias Sehlstedt, må du tala för dig själf, bättre än din utgifvare förmått framställa dig! Fastän saxen här och där afkvistat trädet, är där kvar mera än tillräckligt af den friska, gröna löfkronan, för att till oss återbringa doften från din diktarvår. Huru mycket än tiden och tidslynnat må hafva förändrat sig, skall, hoppas vi, det folk för hvilket du sjungit, hos dig alltid igenkänna några af de egenskaper, hvarigenom det själf är älskvärdt — och lyckligt.

Carl Snoilsky.